

Bemærkninger til forslaget

1. Formål

Medieansvarsloven omfatter umiddelbart de traditionelle medier: trykte aviser, radio og TV. Der er imidlertid i de seneste år sket en kolossal udvikling i mediebilledet, og der er fremkommet en masse digitale medier, herunder netaviser. Sådanne medier er ikke umiddelbart omfattet af medieansvarsloven. Formålet med dette beslutningsforslag er at få ændret dette ved at få udvidet kredsen af medier, som er omfattet af medieansvarsloven.

2. Medieansvarsloven

Formålet med medieansvarsloven er at sikre de bedst mulige vilkår for ytrings- og informationsfriheden og dermed også for samfundsdebatten. Medieansvarsloven fastslår, at mediernes indhold og handlemåde skal være i overensstemmelse med god presseskik. Loven har et særligt presseretligt ansvarssystem. Kredsen af personer, der kan drages til ansvar, er begrænset. Der er dog altid én person – den ansvarshavende redaktør – der i sidste ende er ansvarlig for mediernes indhold.

Pressenævnet er et uafhængigt offentligt nævn, der er oprettet ved medieansvarsloven. Nævnet behandler klager over overtrædelse af god presseskik og spørgsmål om genmæle.

Medieansvarsloven gælder umiddelbart for indenlandske periodiske skrifter, herunder billeder og lignende fremstillinger, der trykkes eller på anden måde mangfoldiggøres, og lyd- og billedprogrammer, der spredes af Danmarks Radio, TV 2, TV 2's regionale virksomheder og andre foretagender, der har tilladelse til radio- eller fjernsynsvirksomhed.

Herudover gælder medieansvarsloven for tekster, billeder og lydprogrammer, der periodisk udbredes til offentligheden, såfremt de har karakter af en nyhedsformidling, som kan ligestilles med den formidling, der er nævnt i forrige afsnit. Foretagender, der udgiver disse massemedier, skal imidlertid have indgivet en anmeldelse til Pressenævnet for at være omfattet af lovens regler.

Kravet om anmeldelse ændrer ikke ved, at mediet også skal opfylde de materielle betingelser for at være omfattet af medieansvarsloven. Efter loven er anmeldelse nødvendig, for at mediet kan være omfattet af loven, men anmeldelse indebærer ikke, at mediet er omfattet af loven. Det kræver, at der er tale om et medie, der må ligestilles med de traditionelle medier, herunder at der er tale om egentlig nyhedsformidling, og at der alene er tale om envejskommunikation.

Baggrunden for sondring mellem traditionelle medier og elektroniske informationssystemer er, at de elektroniske informationssystemer kan antage meget forskellig karakter og ikke i alle tilfælde kan sidestilles med de traditionelle medier.

Der kan imidlertid være hensyn, som taler for at anvende samme ansvarsregler for de elektroniske informationssystemer, som der gælder for de traditionelle medier. En sådan ligestilling er mulig via medieansvarslovens anmeldelsesordning.

Hvis der klages over et medie, der ikke har indgivet anmeldelse til Pressenævnet, har Pressenævnet ikke kompetence til at behandle sagen og vil derfor afvise klagen. Pressenævnets afvisning sker med henvisning til den manglende anmeldelse. Pressenævnet vurderer ikke, om det pågældende medie ville opfylde betingelserne for at være underlagt det medieretlige system, hvis der havde været foretaget anmeldelse.

En person, en virksomhed eller andre, som krænkes af et medie, der ikke har anmeldt sig til Pressenævnet, vil dermed være henvist til at få prøvet sagen ved domstolene efter de almindelige ansvarsregler.

Eksempelvis kunne Pressenævnet ikke behandle en klage over en netavis, der f.eks. var drevet af en regional TV-station, og Pressenævnet måtte derfor afvise klagen, fordi der ikke var sket anmeldelse til Pressenævnet (jf. eJour, nr. 35, juni 2004)

3. Beslutningsforslaget

Forslagsstillerne finder det utilfredsstillende, at det kan være op til det enkelte medie at vurdere, om mediet ønsker at indgive anmeldelse til Pressenævnet, og at medieansvarsloven ikke indeholder en tidssvaren-